

Levenslooppportretten Wijk-GGD Almelo

Sinds de transitie binnen het sociale domein (2015) zijn gemeenten verantwoordelijk voor de ondersteuning van mensen met (psychische) kwetsbaarheid. Dit vereist een integrale samenwerking tussen het zorg- en veiligheidsdomein, afgestemd op de wensen en behoeften van de mensen zelf én hun naasten.

In mei 2023 is er een driejarige pilot 'Wijk GGD' gestart binnen de gemeente Almelo. De gemeente wil experimenteren met deze extra interventie op het snijvlak van zorg en veiligheid, en tussen wijkteam en bemoeizorg. Met behulp van het lectoraat Social Work, Programmalijs Betekenis geven en Herstellen, wil de gemeente Almelo inzicht krijgen in wat deze interventie betekent voor haar inwoners en de (eventuele) toegevoegde waarde van de wijk-GGD. Eén van de deelonderzoeken richt zich op het in beeld brengen van ervaringen en (zorg)behoeften van mensen die deze ondersteuning hebben ontvangen. Met behulp van levensloopinterviews is vanuit diverse perspectieven teruggekeken op het leven van mensen die (psychische) kwetsbaarheid en multiproblematiek ervaren. Op welke wijze geven zij betekenis aan hun leven? Hoe wordt er door hen en naasten teruggekeken op de ontvangen professionele hulpverlening? En hoe kijken professionals vanuit het sociaal en medisch domein terug op het leven van deze mensen en de geboden ondersteuning?

Hieronder lees je de levensloopverhalen van Arjan, Bert, Chris en Dirk. Om de identiteit van de betrokkenen te beschermen, is gebruik gemaakt van pseudoniemen. Terugkijken betekent ook met elkaar samen vooruit kijken. Hopelijk bieden deze levenslooppportretten waardevolle inzichten en dragen ze bij aan de verdere optimalisatie van de integrale samenwerking binnen het zorg- en veiligheidsdomein van de gemeente Almelo. Lees [hier](#) alle verhalen.

S.M. (Sandra) Postma (Master student Health Care & Social Work)
7 juni 2024

Voor reacties op de levenslooppportretten of informatie over het onderzoek 'wijk-GGD' gemeente Almelo, kunt u contact opnemen met: dr. M.M.J. (Monique) Engelbertink
(m.m.j.engelbertink@saxion.nl)

Levenslooppportret Arjan

*"Het is fijn dat er werd
geluisterd maar
het is geen oplossing voor
mijn problemen."*

Arjan,
37 jaar

[Lees het verhaal hier](#)

Levenslooppportret Bert

*"Kom je aan mijn katjes,
dan kom je aan mijn
leven."*

Bert,
52 jaar

[Lees het verhaal hier](#)

Levenslooppportret Chris

*"Ze noemen me bonus
opa"*

Chris,
midden 60

[Lees het verhaal hier](#)

Levenslooppportret Dirk

*"Vooral toen mijn vader
overleed, was het hek van
de dam."*

Karlijn,
de oudere zus van Dirk

[Lees het verhaal hier](#)

Levensloopportret Arjan

“Het is fijn dat er werd geluisterd maar het is geen oplossing voor mijn problemen.”

Arjan,
37 jaar en alleenstaand

Achtergrondinformatie

Een opeenstapeling van problemen zorgen ervoor dat Arjan moeite heeft om zijn leven te organiseren zoals hij dat zelf graag zou willen. Hij vindt het ingewikkeld om een hulpvraag te formuleren en te stellen. In de zomer van 2023 krijgt de gemeente Almelo Arjan in beeld als hij zich meldt vanuit de Participatiewet. De wijk-GGD biedt in eerste instantie laagdrempelige en outreachende ondersteuning aan en organiseert verdere ondersteuning voor Arjan. Hoe kijkt Arjan terug op zijn leven en op de geboden hulpverlening?

Een levensloopverhaal vanuit diverse perspectieven

Het verhaal van Arjan: *“Om hulp vragen is wel een dingetje.”*

Het perspectief van Renée, ambulant begeleider:

“Ik denk dat hij meer kan, dan dat hij zelf denkt.”

Het perspectief van Lize, ambulant begeleider:

“Tussen de regels door stelt hij echt wel een hulpvraag.”

In de zomer van 2023 wordt Arjan uitgenodigd om in gesprek te gaan met de gemeente Almelo. Het doel vanuit de Participatiewet is om Arjan toe te leiden tot de arbeidsmarkt en bij voorkeur naar een reguliere baan. Arjan wil werken, maar ervaart belemmeringen door lichamelijke klachten en mentale problemen. Tot aan de zomer van 2023 ontvangt Arjan geen ondersteuning vanuit het sociaal domein. Het is niet dat Arjan geen hulp zou willen ontvangen. Een opeenstapeling van problemen zorgen ervoor dat Arjan moeite heeft om zijn leven te organiseren zoals hij dat zelf graag zou willen. Hij vindt het ingewikkeld om een hulpvraag te formuleren en te stellen. Hoe kijkt Arjan terug op zijn leven en op de ontvangen hulpverlening?

Het verhaal van Arjan

Mijn naam is Arjan. Ik ben 37 jaar en woon alleen in Almelo. Samen met mijn zus groei ik op in een normaal gezin. We hadden als gezin nooit veel geld, maar we waren gelukkig. Mijn moeder heeft verteld dat ik tot mijn vierde jaar altijd een vrolijk kind was. Mijn opa's en oma's heb ik niet gekend. Eén van mijn oma's schijnt een lieve vrouw te zijn geweest. Iemand die, net als mijn moeder, altijd voor je klaar stond. Nog iedere dag ga ik bij mijn ouders koffie drinken.

Terugkijken

De depressieve gevoelens zijn al vroeg in mijn kindertijd begonnen. Waarschijnlijk al voor mijn tiende levensjaar. Ik heb geen positieve herinneringen aan mijn basisschoolperiode en ook niet aan mijn middelbare schoolperiode. Ik werd veel gepest door klasgenoten, jarenlang. Het maakte dat ik bijna nooit meer vrolijk was. Ik heb het pesten vaak proberen te negeren, maar het pesten doet natuurlijk wel iets met je. Op een gegeven moment ging ik het namelijk zelf ook geloven. Ik voelde me dik en niets waard. Uiteindelijk ben ik dan wel met behulp van een diëtiste vele kilo's afgevallen. Ik herinner me nog een keer dat we tikkertje aan het doen waren op het schoolplein. Ik werd aangetikt en viel tegen een paaltje aan. Mijn been bleef haken in een uitstekende spijker. Het is dat ik een vrij breed en dik postuur heb, anders was mijn been afgezet. Hierdoor is de functie van mijn

been ook achteruit gegaan. Ik ervaar dagelijks klachten en heb pijn aan mijn been. Ik zie dit zelf als dé oorzaak van mijn depressies.

“Ik heb weinig zelfvertrouwen en dat soort dingen maakt dan wie je bent.”

Kwaliteit van leven

Ik heb niet de opleiding af kunnen maken die ik graag wilde. Op school verliep het contact met een leraar niet goed. Ik ben zelfs van de opleiding afgetrapt. Hierdoor moest ik op zoek naar een andere opleiding. Hier was dan weer geen plek en bleef er een opleiding over die ik al helemaal niet wilde volgen. Twee jaar lang ging ik met tegenzin naar school. Ik had geen motivatie om mee te doen aan de lessen. Ik was dan wel aanwezig maar dat was het dan ook wel. Uiteindelijk mocht ik hierdoor geen eindexamens maken. In deze tijd was mijn hygiëne ook niet geweldig.

Voor mijn gevoel heb ik niet mijn eigen doelstellingen in het leven weten te bereiken. Ik vind het jammer dat ik geen diploma's heb behaald. De sociale dingen niet heb kunnen opbouwen: 'huisje, boompje, beestje'; naar de bioscoop gaan met vrienden of op vakantie gaan. Ik zou niet weten hoe dat zou zijn. Financieel heb ik niet de middelen en vanwege mijn lichamelijke klachten is het ook niet mogelijk.

Depressie

Als ik terugkijk, ben ik gewoon heel lang depressief geweest. Vooral de afgelopen tien tot vijftien jaar van mijn leven. Hele dagen kon ik in bed liggen en kwam er dan ook niet uit. Ik had nergens zin in. Naar mijn idee kun je natuurlijk niet de hele dag alleen maar depressief zijn. Het is alleen wel een bepaalde standaard geweest in mijn leven. Altijd maar depressieve gevoelens ervaren. Naarmate ik ouder werd, had ik het gevoel dat de depressieve gevoelens mijn hele leven overnamen. Ik ben toen uit mezelf naar de huisarts gegaan en vertelde dat het niet goed met mij ging. Rond mijn vierentwintigste heb ik voor het eerst hulpverlening ontvangen vanuit de geestelijke gezondheidszorg. Ik heb hier voor het eerst mijn verhaal verteld. De reden waarom ik depressief ben en heb ik veel situaties uit mijn verleden op tafel gegooid. In deze periode blowde ik veel en dat was wel een probleem om hulpverlening te kunnen ontvangen. Ik vind het belangrijk om te benoemen dat ik blowde als een vorm van zelfmedicatie. Hierdoor functioneerde ik voor mijn gevoel lichamelijk juist beter. Dit was voor mij de reden om niet te willen stoppen. Ik heb dan ook verder geen behandeling voor mijn depressieve klachten ontvangen. Wat ik ingewikkeld vind, is dat ik juist graag verandering wilde in mijn leven en dat ik daarom de stap naar de geestelijk gezondheidszorg heb gezet. Ik kwam er immers met een hulpvraag dat het niet goed met mij ging. Voor mijn gevoel werd ik nog net niet geweigerd.

Veerkracht

Na mijn negatieve ervaring binnen de geestelijke gezondheidszorg, besloot ik na een aantal jaren om toch weer naar de huisarts te gaan. Bij de huisarts gaf ik aan dat het niet goed met mij ging. De huisarts verwees mij door naar de verslavingszorg. Op advies ben ik daar naartoe gegaan. Ook hier heb ik een aantal gesprekken gevoerd en werd hetzelfde gezegd. Ze wilden dat ik zou stoppen met blowen, maar ik vond mijn wietgebruik acceptabel. Er werd aangegeven dat ze dan het behandelplan niet konden uitvoeren.

Schaamte

Drie jaar geleden had ik nog maar een klein looppadje richting mijn bureau in de woonkamer. De rest van deze kamer lag helemaal vol met afval en troep. Natuurlijk schaamde ik me daarvoor. Ik weet niet meer goed wat er precies gebeurde, maar op een gegeven moment was ik helemaal klaar met mijn woonsituatie. Het stond me gewoon niet meer aan en ben toen uit mezelf begonnen met het opruimen van de woonkamer. Het is mij alleen niet gelukt om dit langere tijd vol te houden. Het ging slechter met mij omdat ik me te druk maakte om familieleden die het moeilijk hadden. Op dat soort momenten slaap ik 's nachts niet en ga dan te veel nadenken over van alles en nog wat.

“Het is fijn dat er werd geluisterd, maar het is geen oplossing voor mijn problemen.”

Participatiewet

Bij het ingaan van de Participatiewet in 2015, werd ik uitgenodigd door de gemeente Almelo om samen te kijken hoe zij mij kunnen ondersteunen naar werk. Ik deed mijn verhaal. Er werd geluisterd en kreeg vrijstelling van werken vanwege mijn klachten. *“Het is fijn dat er werd geluisterd, maar het is geen oplossing voor mijn problemen.”* Vanwege mijn lichamelijke gezondheid is het voor mij niet mogelijk om acht tot tien uur per dag te werken. Afgelopen zomer (2023) werd ik dus opnieuw uitgenodigd door de gemeente. Ik ontvang een uitkering en de werkcoach wilde samen met mij kijken of ik nu wel kan werken. Opnieuw vertel ik over mijn lichamelijke en mentale problemen. De werkcoach van de gemeente heeft toen de wijk-GGD ingeschakeld en gevraagd of ze met mij mee kon denken om mijn problemen op te lossen.

“We zijn in het begin kleine stukjes gaan lopen.”

De wijk-GGD

Ik schaamde me oprecht voor mijn woonsituatie. In het begin wilde ik ook niet dat de wijk-GGD bij mij thuis kwam. *“We zijn in het begin kleine stukjes gaan lopen.”* De wijk-GGD heeft mij vooral laten inzien dat we op zoek moeten gaan op welke manier ik mijn huisje weer kan opknappen. Ze heeft samen met mij gekeken hoe ik beter invulling aan de dag kan geven. Ze is samen met mij mee gegaan naar de huisarts. Er werd rekening gehouden met mijn lichamelijke klachten want ze haalde me zelfs op met de auto om naar de huisarts te rijden. Ik heb het uiteindelijk als prettig ervaren dat zij bij mij thuis kwam. Dat is een verschil met andere instanties, want daar moet je bijna altijd naar de locatie toe waar zij werken. Dat is voor mij niet altijd haalbaar vanwege mijn klachten.

“Om hulp vragen...is wel een dingetje.”

Hulpvraag stellen

Ik vind het lastig om hulp te vragen aan een ander. Dat doe ik eigenlijk ook niet. Ik denk dat dit te maken heeft met de negatieve ervaringen die ik het opgedaan met de hulpverlening. Echter, door de jaren heen realiseer ik me ook dat een berg alleen beklimmen niet lukt. Ik ben te vaak van die berg afgevallen, wat maakte dat ik mij realiseerde dat ik misschien wel hulp nodig heb van de ander. Sinds ik contact heb gehad met de wijk-GGD, gaat het de goede kant op met mij. Ik heb een positieve instelling.

Kritisch

Als ik terugkijk op de hulpverlening heb ik het idee dat het contact tussen instanties niet altijd goed verloopt. Het heeft bijvoorbeeld twee maanden geduurd voordat taxivervoer werd geregeld zodat ik naar de dagbesteding kon gaan. Ik vraag me dan af of instanties wel onderling contact hebben met elkaar? Ik was zelf ook niet goed te bereiken. Ik had alleen een emailadres en ik begrijp dat dat het ook moeilijker heeft gemaakt.

Sociaal maatschappelijk participeren

Op dit moment werk ik vier halve dagen in de week bij een sociale werkvoorziening en ik heb dan contact met andere mensen. Dat vind ik fijn. Een jaar geleden zag ik nog niet in dat dit wellicht wel goed voor mij zou zijn. Ik zat toen nog zo in die ‘cirkel van depressie’ dat ik helemaal het huis niet meer uit kwam. Ik doe positieve ervaringen op bij de sociale werkvoorziening. Omdat ik niet goed kan bukken, is er speciaal voor mij een verhoogde moestuinbak gemaakt. Het is prettig om te ervaren dat wanneer ik aangeef dat ik geen goede dag heb, hier rekening mee wordt gehouden. De onderlinge sfeer met mijn collega's is goed en voel me minder eenzaam. Het is zeker beter dan in je eentje thuis zitten. Ik vind dat ik nu nog moet leren om echt te genieten van het leven. Iedereen om mij heen, zoals de ambulante begeleider en de begeleider van de dagbesteding helpen mij hierbij. Ze zeggen dat het tijd nodig heeft, dus ik probeer mezelf die tijd ook te gunnen.

Professionele ondersteuning

Na de interventie van de wijk-GGD in de zomer van 2023, ontvangt Arjan ondersteuning vanuit het sociaal domein. Eén keer per week komt er een ambulante begeleider bij Arjan op huisbezoek. Arjan gaat vier keer per week naar een sociale werkvoorziening. Binnen de sociale werkvoorziening wordt hij ondersteund door een persoonlijk begeleider. De ambulante begeleider en de persoonlijk begeleider vertellen ieder vanuit hun eigen perspectief hoe zij terugkijken op het leven van Arjan en hoe de professionele ondersteuning rekening houdt met het levensverhaal van Arjan.

Perspectief Renée, ambulante begeleider

Mijn naam is Renée en ik ben de ambulante begeleider van Arjan. Eind vorig jaar worden wij als begeleidende instantie gevraagd om Arjan te helpen zijn huis op te ruimen. Ik heb het idee dat Arjan zich schaamt voor zijn leefsituatie, weinig zelfvertrouwen heeft en zich ook eenzaam voelt. Hij wordt dagelijks geconfronteerd met zijn lichamelijke beperkingen wat invloed heeft op zijn mentale gezondheid.

Ambulante ondersteuning

We hebben Arjan geholpen om samen zijn woning op te ruimen. Dit was nodig want er was sprake van een onleefbare situatie. Inmiddels heeft hij zijn huishouden weer redelijk op orde. Als ambulante begeleider ben ik vooral bezig om samen met hem, zijn kwaliteit van leven te verbeteren. Hij heeft lichamelijke beperkingen en leidt een geïsoleerd leven. Het helpt Arjan om elke week samen huishoudelijke taken te doen en hem praktische hulp te bieden. We hebben samen een schema gemaakt zodat hij precies weet wanneer hij een huishoudelijke taak kan doen doordeweeks. Het geeft hem houvast.

“Ik denk dat hij meer kan dan dat hij zelf denkt.”

Ondanks het feit dat Arjan zich niet altijd lichamelijk en mentaal goed voelt, merk ik als begeleider dat het helpt als je dan toch doorpakt. Dus wel samen de keukenkastjes schoonmaken en hem actief herinneren aan het schoonmaakschema. Het werkt vooral als je het samen met hem doet. Het valt me op dat hij meer ritme heeft in de dag doordat hij nu doordeweeks werkt en zijn huis uit gaat. Arjan heeft hierdoor contact met anderen, ook buiten werktijd. Zijn grootste doel is om zijn huisje op orde te krijgen. De muren moeten echt een keer geschilderd worden. Daarna zou hij het liefst zijn rijbewijs willen halen zodat hij minder afhankelijk is van anderen. Ik probeer hem aan te moedigen om een hulpvraag te stellen. Arjan praat veel, maar letterlijk om hulp vragen? Dat vindt hij lastig. Ik denk dat hij vaak onvoldoende realiseert wat hij allemaal wél kan. Ik weet dat hij lichamelijke klachten heeft, maar soms ben ik ook verbaasd om te zien wat hij hem allemaal wel lukt en vraag me dan af hoe dat kan.

Perspectief Lize, persoonlijk begeleider

Mijn naam is Lize. Arjan werkt sinds een aantal maanden bij een sociale werkvoorziening in Almelo en ik ben hier als begeleider betrokken. Het was de bedoeling dat Arjan zou starten vanuit een re-integratietraject. Al tijdens de intake heb ik aangegeven dat dit mijn inziens onrealistisch is voor Arjan. Gelukkig was de werkcoach van de gemeente en de ambulante begeleider het hier mee eens. Dus in overleg met elkaar, is Arjan gestart bij de sociale werkvoorziening.

Multiproblematiek

Als begeleider heb ik het idee dat hij te veel mentale en sociale problemen ervaart die hem continu belemmeren in het dagelijks leven. Arjan heeft geen goed dag- en nachtritme en hij is lichamelijk te beperkt om zelfstandig naar de sociale werkvoorziening te gaan. Als ik terugkijk op het leven van Arjan, zie ik een opeenstapeling van problemen. Ik zal het uitleggen aan de hand van een aantal praktische voorbeelden die Arjan heeft gedeeld. Het lukte Arjan niet om zelf de meterstanden van gas- en elektraverbruik door te geven. Arjan begrijpt dat hij hiervoor

wordt aangeslagen. Het probleem is dat hij het wel wilde oplossen, maar hij zelf geen telefoon heeft om te kunnen bellen. Hij leefde vooral 's nachts en dan wordt het nog lastiger om het op te lossen omdat je overdag je bed niet uit komt. Arjan heeft moeite om zich goed te kunnen verwoorden aan de telefoon. Arjan wilde graag zijn huis opruimen maar had geen geld voor vuilniszakken. Dus de troep bleef liggen. Natuurlijk kan Arjan extra geld vragen aan de bewindvoerder, maar als er een tekort is aan bewindvoerders moet je wachten. Dan stapelen de problemen zich letterlijk nog meer op.

“Tussen de regels door stelt hij echt wel een hulpvraag.”

Positieve ervaringen

Arjan kan zeker meer dan hij denkt. Toen hij bij de sociale werkvoorziening kwam, gaf hij aan dat hij nog geen doosje kon vouwen. Als ik nu naar hem kijk, dan is hij een echte 'aanpakker'. Ik kan me voorstellen dat andere instanties of de gemeente dan denken dat er niet veel met hem aan de hand is. Het lijkt dan ook alsof hij geen last heeft van zijn lichamelijke klachten. Ik vind het belangrijk dat de maatschappij zich realiseert dat de mensen die bij de sociale werkvoorziening komen, niet altijd een stijgende lijn laten zien in hun ontwikkeling. Dit is wel iets wat er van mensen zoals Arjan wordt verwacht. Natuurlijk wordt er ook van Arjan verwacht dat hij actief deelneemt. Alleen wordt er wel rekening gehouden wat hij wel en/of niet kan. Dit kan per dag verschillen want al zijn problemen hebben invloed op elkaar. Het is super dat Arjan hier een aantal dagen in de week komt. Alleen zie ik dat hij het lastig vindt om goed voor zichzelf te zorgen. Ik weet dat het hem op bepaalde dagen alleen maar lukt om uit bed te stappen, zijn kleren aantrekt en hier dan bij de sociale werkvoorziening verschijnt. Dat is dan voor hem het maximaal haalbare die dag. Ik weet dan dat hij niet heeft gegeten. Het kan dan zijn dat hij moeite heeft om te eten omdat hij last heeft van zijn gebit of omdat hij geen geld heeft om eten te kopen.

Ik maak dit bespreekbaar met Arjan en zijn ambulante begeleider. We hebben met elkaar afgesproken dat we 'de lijntjes' kort houden. De ambulante begeleider en ik hebben wel andere denkwijzen over hoe Arjan om hulp zou moeten vragen. *“Tussen de regels door stelt hij echt wel een hulpvraag.”* Alleen hoeft hij van mij die vraag niet letterlijk te stellen. Hij komt altijd met de taxi. Zijn vader heeft hem volgens mij één keer gebracht, maar daar heb ik verder geen contact mee. Het valt me op dat voordat Arjan bij de sociale werkvoorziening kwam, hij met regelmaat naar een inloophuis in Almelo ging. Vanuit mijn perspectief denk ik dat dit nog steeds goed voor hem zou zijn. Als ik me bedenkt dat hij met de feestdagen alleen maar in bed heeft gelegen, dat lijkt mij dat niet goed voor zijn fysieke en mentale gezondheid. Ik heb het nog niet met hem besproken, dus ik ben er nog niet achter waarom hij niet meer naar de inloop gaat. Het zou kunnen dat hij toch overvraagd wordt? Moet hij te veel bijtanken in de weekenden van het werken bij de sociale werkvoorziening? Natuurlijk heeft Arjan een eigen verantwoordelijkheid over zijn leven, daar is hij slim genoeg voor. Alleen denk ik, als professional, dat hij soms een duwtje in de rug nodig heeft.

Levenslooppportret Bert

*“Kom je aan mijn katjes,
dan kom je aan mijn leven.”*

Bert,
52 jaar en alleenstaand

Achtergrondinformatie

Bert wil in zijn woning blijven als een woningbouwcorporatie in Almelo de woningen in zijn wijk wil renoveren en verduurzamen. De woningbouwcorporatie is het hier niet mee eens en er ontstaat een woordenwisseling tussen Bert en de woningbouwcorporatie. Bert kan boos reageren als hij zich onbegrepen voelt. De woningbouwcorporatie nodigt Bert uit om samen in gesprek te gaan om het conflict op te lossen. Hierin wordt het voorstel gedaan om de wijk-GGD aan te laten sluiten. Bert vindt dit prima en gaat akkoord. Hij zou zelf niet snel om hulp vragen. Hoe kijkt Bert terug op zijn leven en op de geboden hulpverlening?

Een levensloopverhaal

Het verhaal van Bert: *“Ik heb ze (de schulden) zelf gemaakt dus dan los ik ze zelf ook weer af.”*

Eén de woningbouwcorporaties in Almelo wil een aantal woningen renoveren en verduurzamen. Bert heeft aangegeven dat hij in de woning wil blijven ten tijde van de renovatie. De woningbouwcorporatie is het hier niet mee eens en er ontstaat een woordenwisseling tussen Bert en de woningbouwcorporatie. Bert kan boos reageren als hij zich onbegrepen voelt. De woningbouwcorporatie nodigt Bert uit om samen in gesprek te gaan om het conflict op te lossen. Hierin wordt het voorstel gedaan om de wijk-GGD aan te laten sluiten bij het gesprek. Bert vindt dit prima en gaat ermee akkoord. Hij zou zelf niet snel om hulp vragen. Hoe kijkt Bert terug op zijn leven en op de geboden hulpverlening?

Het verhaal van Bert

Mijn naam is Bert, 52 en woon samen met mijn katten in Almelo. Ik had in eerste instantie toestemming gegeven om mijn levensverhaal te laten vertellen door de wijk-GGD. Het leverde mij te veel spanning en stress op. De wijk-GGD heeft mijn verhaal in grote lijnen verteld en een paar weken geleden heb ik zelf mijn ervaringen gedeeld. Het is nu ook mijn verhaal.

Terugkijkend

Ik ben in een redelijk normaal gezin geboren. Een vader, moeder en een oudere broer. Als kind kon ik prima leren op school, ik was slim genoeg. Al op jonge leeftijd overlijdt mijn moeder. Mijn broer en ik zijn dan tieners. In deze periode raakt mijn vader zijn baan ook nog eens kwijt. Door alle problemen thuis heb ik mezelf onvoldoende kunnen ontwikkelen. Ik heb altijd veel gewerkt in horecagelegenheden. Niets was me te gek, ik deed het allemaal wel. We hebben met z'n drieën nog lang geprobeerd om samen het huishouden te runnen, maar op een gegeven moment lukte het ons niet meer. Mijn vader, broer en ik dronken alle drie veel alcohol in deze periode. Verslavingsgevoeligheid zit bij ons in de familie.

Trots

Als je mij vraagt waar ik het meest trots op ben, dan is dat op mijn vader. Hij was mijn alles en ook hij is veel te vroeg overleden. Tot aan zijn dood heeft hij drie jaar lang in een verzorgingstehuis gewoond. Iedere dag ging ik twee keer naar hem toe. Ik verzorgde hem lichamelijk en maakte zijn kamer schoon. Ik weet nog dat de directeur van het verzorgingstehuis toentertijd tegen mij zei: *“Bert, dat houd je nog geen week vol. Nou, wat denk je zelf?”*

De grip kwijt raken

Toen mijn vader uiteindelijk overleed, ging het met mij helemaal niet goed. Ik ben dan een jaar of dertig en de problemen stapelen zich op. Een maand na zijn overlijden, lig ik voor een operatie in het ziekenhuis. Uit het niets, verbreekt mijn toenmalige vriendin onze relatie. Ze ging er vandoor met iemand anders. Ik voelde me zo gekwetst en had toen helemaal niemand meer. Ik kon dit na het overlijden van mijn vader er echt niet bij hebben. Het gevoel dat alles in je leven kapot is gemaakt. Ik ben toen veel gaan drinken om maar niet te hoeven voelen. Als ik terugkijk, heb ik mezelf in die periode echt radeloos gevoeld. Het lukte mij niet om te werken. Deels door de lichamelijke klachten maar het verlies van mijn vader speelt hierin een grote rol. Ik kreeg geen uitkering waardoor ik schulden heb ontwikkeld. Hierdoor had ik veel woordenwisselingen met instanties en kreeg ik het gevoel kreeg dat ik alleen maar dingen van hen moest. Ik voelde de druk om weer te moeten werken, terwijl ik daar geestelijk en lichamelijk helemaal niet toe in staat was voor mijn idee.

In het verleden heb ik weleens ‘vrienden’ in huis gehaald die een periode in hun leven niet voor zichzelf konden zorgen. Deze ‘vrienden’ hebben naar mijn idee misbruik gemaakt van mijn goedheid. Het heeft ervoor gezorgd dat ik niet snel iemand vertrouw en heeft alleen maar voor nog meer teleurstellingen gezorgd in mijn leven.

Dakloosheid

Door de opeenstapeling van problemen, ben ik zelfs langere tijd dakloos geweest. Ik ging dan vaak naar de nachtopvang hier in Almelo. De medewerkers bij de nachtopvang vroegen aan mij hoe het mij toch elke keer lukte om te betalen voor het bed in de nachtopvang. Ik had in die periode gewoon overdag werk. Hier waren ze verbaasd over want meestal maken mensen maar één keer in de maand gebruik van de nachtopvang. Deze medewerkers hebben mij uiteindelijk verwezen naar de dagopvang en zij hebben mij wat kunnen helpen om mijn leven weer wat op de rit te krijgen.

“Ik heb ze (de schulden) zelf gemaakt dus dan los ik zelf ook weer af.”

Veerkracht

Op een gegeven moment heeft mijn broer besloten om mij in huis te halen. Mijn broer en ik hebben eigenlijk nooit goed met elkaar kunnen opschieten, dus uiteindelijk ging dat tussen ons weer mis. Ik ben wel blij dat ik daar een jaar of twee in huis heb kunnen wonen. Hierdoor kon ik namelijk wel al mijn financiële schulden aflossen. Hoe dat is gelukt? Heel simpel eigenlijk, ik wil gewoon geen schulden. *“Ik heb ze (de schulden) zelf gemaakt dus dan los ik zelf ook weer af.”* Ik ben zo opgevoed door mijn vader. Als je fouten maakt in het leven, dan moet je deze zelf corrigeren. Het is dan niet de bedoeling dat je ze overdraagt aan een ander. Je moet er dan gewoon voor boeten, dat is het leven. Dus dat heb ik gedaan. Ik had dus eindelijk mijn schulden afgelost en mijn leven ziet er dan ook weer wat rooskleuriger uit. Op alle gebieden ging het eigenlijk goed. Een eigen woning, ik had weer een goede baan en was zelfs begonnen met rijlessen zodat ik mijn rijbewijs kon halen. Een fijn gevoel. Alleen toen kreeg ik slaapapneu. Dat kon ik nu net niet gebruiken en hierdoor viel ik opnieuw in zwart gat. In coronatijd heb ik me dan ook behoorlijk zorgen gemaakt over mijn gezondheid. Ik bleef alleen maar thuis en de

boodschappen liet ik dan bezorgen. Ik voelde me niet eenzaam in die periode want ik had genoeg contacten online. Daar kan ik nu nog steeds enorm van genieten.

“Kom je aan mijn katjes, dan kom je aan mijn leven.”

Renovatie

Terug naar de renovatie van mijn woning. Deze periode is voor mij stressvol geweest. Ik wilde mijn woning niet uit en dit heeft alles te maken met mijn katjes. Ik vermoed dat één van mijn katjes door die renovatie heel ziek is geworden. De woningbouwcorporatie heeft daarvoor excuses aangeboden, maar dat betekende voor mij wel dat je mij dan niet meer uit de woning krijgt. Wat ook meespeelt is dat ik weet hoe het is om je huis kwijt te raken. Dat wil ik echt nooit meer. Ondanks de slechte weersomstandigheden ben ik gewoon in mijn woning gebleven. Ik ben wel één keer heel boos geworden toen die werklieden per ongeluk mijn voordeur open hadden laten staan. Ik had een brief op de voordeur geplakt dat deze deur dicht moet blijven voor mijn katjes. Ze deden het niet bewust, dat begrijp ik wel, maar ze hadden toch de deur open laten staan. Het was aan het einde van het renovatietraject. Toen ging het toch nog even mis. Ik wilde niet wéér dat één van mijn katjes ziek zou worden. *“Kom je aan mijn katjes, dan kom je aan mijn leven.”* Ik vraag niet snel iemand om hulp, maar toen heb ik wel de wijk-GGD gebeld. Zonder haar hulp was die hele renovatie überhaupt niet goed gekomen. In die periode ervoor heeft zij mij ontzettend goed geholpen. Ze probeerde mij gerust te stellen en samen hebben we ook een begin gemaakt om mijn woonkamer en keuken een beetje op te ruimen.

“Mijn maatje is mijn alles.”

Ik heb nog steeds contact met één hele goede vriend van vroeger. Ik heb hem geholpen toen hij zelf dakloos was. Als er iets is, weten we elkaar te vinden. We staan voor elkaar klaar. *“Mijn maatje is mijn alles.”* Hij heeft nu zijn eigen gezin waar hij voor moet zorgen. Ik respecteer het dat hij verder geen betrokkenheid wil als ik gedoe heb met instanties. Het heeft voor mij dan geen meerwaarde dat instanties weten wie hij is.

Een goed leven

Ik ben trots dat ik mijn schulden heb afgelost. Financieel kan ik rondkomen. Ik ga naar de winkel, doe mijn eigen boodschappen en heb altijd eten en drinken genoeg. Ik realiseer me dat ik het geluk heb dat ik niet per se hoeft te letten op de prijzen. Ik heb mijn hele leven gewoon gewerkt. Tevens ben ik trots op dat ik niet meer op straat woon en mijn eigen huisje weer heb. Op dit moment heb ik ook iemand vanuit de gemeente die mij helpt in het huishouden. Het ziet er hier thuis weer wat netter uit. Ik heb nu een hulp...perfect! Hiervoor had ik er een paar die uiteindelijk allemaal allergisch bleken te zijn voor katten. Ik had dit wel duidelijk aangegeven tijdens het intakegesprek, dus dan denk ik: *“Snappen jullie het daar niet bij de gemeente ofzo?”*

Toekomst

Ik werk dus niet in verband met mijn lichamelijke klachten, maar het is niet zo dat ik dat niet zou willen. Ik heb er weleens over nagedacht om vrijwilligerswerk te doen bij de dierenopvang. Ik kan alleen niet aan de verwachtingen voldoen dat ik er dan altijd ben. Soms voel ik mij lichamelijk en mentaal zo slecht, dan slaap ik slecht en lig ik alleen maar op de bank in de woonkamer. Ik zou wel het liefst naar een andere woning willen verhuizen in de toekomst. Het lukt me nu nog de trap op te lopen, maar wat als ik dat straks niet meer kan? Daar maak ik me zorgen over. Voor de rest woon ik hier prima. Ik heb een goed contact met de burens. Er gebeurt hier nog weleens wat in de buurt en vaak vragen buurtbewoners mij dan om hulp. Een vervelende buurman die bijvoorbeeld loopt te schreeuwen tegen kleine kinderen op straat. Dan heb je aan mij een verkeerde. Ik ben voor niemand bang dus dan ga ik er naartoe om er iets van te zeggen. De wijk-GGD noemt me zelfs een soort buurtvader. Ik doe het niet voor mezelf, maar inderdaad misschien wel. Als ik iemand anders kan helpen dan doe ik dat.

“Een soort van lifeline.”

Ik heb niet het idee dat ik ooit ergens hulp voor heb willen ontvangen. Het is niet zo dat de gemeente mij niets heeft aangeboden. Ik hoef gewoon geen hulp en ik heb verder ook geen mensen nodig. Ik heb mijn maatje en ik heb mijn katten. Die zijn alles voor mij. De wijk-GGD zie ik als *“een soort van lifeline”*. Ik maak er alleen gebruik van als het echt nodig is. Ik ben niet hulpbehoevend.

Levensloopportret Chris

“Ze noemen me bonus opa”

Chris, midden 60 en alleenstaand

Achtergrondinformatie

Familieleden maken zich zorgen over het welzijn van Chris. Chris wil geen hulp en schaamt zich voor zijn vervuilde woning; hij wil het zelf oplossen. Ondertussen stapelen vuilniszakken zich op in en rond zijn woning. Een familielid meldt bij de woningcorporatie dat er sprake is van een verwaarloosde woning. Tot aan deze melding is Chris niet bekend binnen de gemeente Almelo of andere instanties. Hoe kijkt Chris terug op zijn leven en op de geboden hulpverlening?

Een levensloopverhaal vanuit diverse perspectieven

Het verhaal van Chris: *“Ik zie er tegenop om weer naar huis te gaan.”*

Het perspectief van Kim, bonus dochter van Chris:

“Anders kun je er eigenlijk vanuit gaan dat hij allemaal steken gaat laten vallen, want hij zorgt nog liever voor een ander dan voor zichzelf.”

Het perspectief van Manon, ambulant begeleider verslavingszorg:

“Echt blijven luisteren, wat zegt deze cliënt nu eigenlijk?”

Het perspectief van Roos, wijkcoach gemeente Almelo:

“Het ene moment hebben ze iets nodig, het andere moment zeggen ze: ik kan het zelf wel.”

Vier jaar geleden werd Chris aangereden terwijl hij van zijn werk naar huis fietst. Het herstel van zijn lichamelijke klachten duurt lang en Chris slaagt er niet in goed voor zichzelf te zorgen. Familieleden maken zich de laatste maanden steeds meer zorgen over zijn welzijn. Chris schaamt zich en wil liever geen hulp van zijn familie; hij wil het zelf oplossen. Ondertussen stapelen vuilniszakken zich op in en rond zijn woning. Uit bezorgdheid meldt één van de broers van Chris bij de woningcorporatie dat er sprake is van een verwaarloosde woning. Tot aan deze melding is Chris niet bekend binnen de gemeente Almelo of andere instanties. Hoe kijkt Chris terug op zijn leven en op de geboden hulpverlening?

“Het zit in mijn karakter”

Het verhaal van Chris

Mijn naam is Chris, midden zestig en alleenstaand. Ik woon samen met mijn poesjes in de gemeente Almelo. Ik ben de trotse bonus opa van twee kleinkinderen. Tot vier jaar geleden heb ik altijd veel gewerkt en altijd met plezier. Als ik terugkijk op mijn leven, is één van mijn hoogtepunten wel het behalen van verschillende diploma's. Het is eind jaren zeventig en ik was altijd gemotiveerd om goed opgeleid te worden. Ik heb doorzettingsvermogen en het zit gewoon in mijn karakter. Vlak na het behalen van deze diploma's ga ik samen met mijn vader naar een arbeidsbureau. Ze hebben me voorgesteld bij een bedrijf en ik kreeg ook meteen een vaste baan. Ik hoefde niet eens te solliciteren. Als jong ventje heb ik veel geleerd van de mensen die daar werkten. Ik hoefde vanwege mijn leeftijd nog geen ploegendienst te draaien. Ze vonden mij wel grappig. Gewoon een leuk ventje. Een jaar later, ik ben dan negentien jaar oud, overlijdt mijn vader. Hierover praten vind ik te pijnlijk, dat doe ik liever niet.

Groot gezin

Ik kom uit een groot en christelijk gezin. Ik ben één van de jongste kinderen. Mijn vader werkte en mijn moeder was thuis. Een gezellig gezin. Mijn vader was streng, maar altijd vanuit de juiste intenties om ons kinderen iets te leren. Tussen de middag kwam mijn vader dan thuis om samen met ons te eten. Er was sprake van een duidelijke hiërarchie in de thuissituatie. De oudere broers en zussen corrigeerden de jongere broers en zusjes. Binnen onze cultuur is het traditie dat de oudste zoon of dochter zorgt voor de langstlevende ouder. Ik ben niet de oudste. Alleen na het overlijden van mijn vader besluiten wij als kinderen dat ik voor mijn moeder ga zorgen. Ik woonde immers nog thuis. In 1994, word ik vanwege een reorganisatie binnen het bedrijf ontslagen. Ruim een half jaar later kan ik dan toch weer beginnen bij deze werkgever. Hier heb ik dan ook ruim tien jaar gewerkt. Dan word ik opnieuw ontslagen vanwege een reorganisatie. Dat is één van de meest negatieve gebeurtenissen in mijn leven. Ik heb hier dan ook emotioneel gezien een klap van gehad. Ik weet van mezelf dat wanneer ik onvoldoende structuur heb, ik meer ga drinken dan goed voor me is. Na mijn ontslag, ga ik overdag biljarten in het café en tussen de middag samen met mijn moeder eten. In de avonden ging ik dan weer terug naar het café. Toch vond ik na een aantal maanden weer een tijdelijke baan.

“Het heeft mij mooie prestaties opgeleverd”

Presteren

Als kind hield ik vooral van denksporten zoals dammen en schaken. Voor mij is het winnen van een schaakwedstrijd in 1994, een positieve gebeurtenis. Ik deed dit vroeger als kind al veel, ik houd er gewoon van. Mijn vader deed ook aan denksporten. Ik ben ook de enige van mijn gezin van herkomst die dit altijd is blijven doen. Na zijn overlijden ben ik hier eerst abrupt mee gestopt. Ik kon er niet van genieten. In 2005 vind ik de energie om hier weer mee verder te gaan. Dit resulteerde in meerdere individuele kampioentitels binnen mijn eigen club, maar ik heb ook met mijn team binnen de club meerdere titels en prijzen gewonnen. Het heeft mij veel zelfvertrouwen gegeven en het feit dat je altijd kan verbeteren in het spel. Ik heb zelfs een speciale onderscheiding gekregen van de club voor mijn uitzonderlijke prestaties.

Op werkgebied wilde ik altijd verder presteren en me verder ontwikkelen. Op eigen kosten en in een tijdsbestek van twee jaar, rond ik verschillende avondstudies af. Ik heb altijd hard gewerkt. Ik ben loyaal en trouw aan een baas. Hierin was ik altijd op zoek naar mijn eigen grenzen. Ik wilde best overuren maken en langer doorwerken dan dat misschien goed voor me was. Dubbele diensten, dag en nacht werken. Het maakte mij niet uit. Ik deed dit ook om mezelf te testen en om me te bewijzen aan collega's.

Verdriet en geluk

Mijn moeder werd vervolgens ziek en kan lichamelijk het huishouden niet meer runnen. Dit betekende dat ik echt voor haar moest zorgen. Ik regelde de boodschappen en kookte. Meerdere keren per dag liet ik de hond uit. Ik was gek op die hond en het was goed gezelschap. Ook in de periodes dat ik werkloos was, liet ik vaak de hond uit. Ik had toch niets anders te doen en het gaf me een beetje ritme in de dag. In 2006 is mijn moeder overleden, ik ben dan zelf 45 jaar oud. Dat ik voor haar heb gezorgd, geeft mij een voldaan gevoel.

“Ze noemen me bonus opa”

Veerkracht

Na het overlijden van mijn moeder heb ik twee relaties gehad. Op mijn 56ste vond ik een grote liefde, Mirjam. Zij was de liefde van mijn leven. We hadden het plan om te trouwen, maar helaas werd ze ziek. Ik heb altijd voor Mirjam gezorgd tijdens haar ziek-zijn. Af en toe ging ik naar mijn eigen huis om voor de poes te zorgen. Die poes had ik van Mirjam in huis genomen omdat zij er zelf niet meer voor kon zorgen. Mirjam overlijdt twee jaar later in 2019. Ze is in mijn bijzijn overleden. Ik heb altijd contact gehouden met haar dochter, Kim. Onze band is bijzonder omdat ik de laatste vriend ben van haar moeder. In de weekenden logeerde ik vaak bij mijn bonusdochter en we gingen regelmatig samen uit eten. In 2011 werd de dochter van mijn bonusdochter geboren. De afgelopen jaren is het logeren alleen steeds minder geworden.

Ongeluk

In april van het jaar 2021 word ik na mijn werk, aangereden door een bedrijfsauto. Ik had pijn aan mijn been en lag veel in bed. Ik kon eigenlijk niet voor mezelf zorgen maar overdag ging ik wel werken. De huisarts ontdekte twee weken later dat mijn enkel was gebroken. Op aanraden van familie en een kennis heb ik het bedrijf aansprakelijk gesteld. Voor een groot gedeelte heb ik gelijk gekregen. Doordat ik onvoldoende voor mezelf kon zorgen, stond mijn broer voor mij klaar in die periode.

2023

Mijn alcoholgebruik werd de afgelopen jaren een steeds groter probleem. Ik had daardoor steeds minder de behoefte om de deur uit te gaan. Ik was er lichamelijk ook niet toe in staat. In de zomer van 2023 zit ik ziek thuis als gevolg van gezondheidsproblemen. Het bedrijf waarvan ik dacht dat ik daar tot mijn pensioen kon blijven werken, verlengt mijn contract niet. Al met al vele tegenslagen en teleurstellingen dus. Het lukte me niet meer om mijn huis schoon te houden. Mijn lichaam was verzwakt. Ik had niet eens door dat de poezen hun behoeftes deden in mijn slaapkamer. Ik kon de vuilniszakken niet eens meer wegbrengen.

Eind december 2023 schakelde de gemeente de wijk-GGD in. Mijn huis werd opgeruimd en oude, vieze spullen werden weggegooid. Ik hoefde de rekening niet te betalen van de gemeente. Wel op voorwaarde dat ik behandeling volg voor mijn verslaving en naar een dagbesteding ga. Voor die behandeling had ik mezelf online aangemeld bij de verslavingszorg. Het heeft drie maanden geduurd voor het eerste intakegesprek. In die tussenliggende periode van wachten, ging het lichamelijk zo slecht, dat ik opgenomen moest worden in het ziekenhuis. Ik hield niets meer binnen waardoor ik kilo's afviel. Mijn familie was zich kapot geschrokken hoe het er bij mij thuis uit zag. Ik had niet meer door hoe slecht het eigenlijk ging. Momenteel verblijf ik binnen een opvang om lichamelijk aan te sterken. Ik eet nu drie keer per dag en mijn slaapritme is hersteld. Als ik nu mijn hartslag check, voel ik me gezond.

Ik zie er tegenop om weer naar huis te gaan. Mijn familie is nu dagelijks bij mij thuis om nog meer op te ruimen en te zorgen voor mijn poesjes. We hebben samen nagedacht hoe ik zelfstandig kan koken als ik weer thuis kom. Ik had een camera opgehangen in huis. Nu dat ik hier bij de opvang zit, kan ik mooi de poesjes in de gaten houden. Dat doet met goed. Als ik straks weer thuis kom, heb ik perspectief en structuur nodig. Anders trek ik het niet.

“Ik wil geen teleurstelling meer hebben”

Als ik straks weer thuis ben dan wil ik weer werken, maar dan liever niet meer in loondienst. Werken op projectbasis past beter bij mij. Ik wil niet meer de verwachting hebben dat ik uitzicht kan krijgen op een vaste aanstelling bij een werkgever. Deze teleurstelling wil ik voorkomen want anders raak ik daar weer psychisch van in de war. Het zal nog even duren voordat het echt beter met mij gaat. Dit betekent dat het nog een tijd zal duren voordat ik mijn bonusdochter Kim en mijn kleinkinderen weer zal zien. Ik hoop toch eigenlijk wel in de aankomende zomervakantie.

Wanneer ik over een paar weken weer thuis ben, dan krijg ik ambulante begeleiding van Roos die werkt bij de verslavingszorg. Tevens zal ik naar de dagopvang gaan. Roos denkt goed met mij mee. Ze had al aangegeven dat we straks ook samen boodschappen kunnen doen of een stuk samen kunnen fietsen.

Perspectief Kim, bonusdochter

Mijn naam is Kim en woon op een uur afstand van Almelo. Chris was de vriend van mijn moeder. Mijn moeder Mirjam is een aantal jaren geleden overleden. Ik zie Chris als mijn vader en de bonus opa van mijn twee eigen kinderen. Ik zou hem niet willen missen in mijn leven.

“Het klopte gewoon”

Ik denk, terugkijkend, dat mijn vader het overlijden van mijn moeder nooit echt goed heeft kunnen verwerken. Ze ontmoeten elkaar in 2017. De liefde die ze voor elkaar voelden was zichtbaar. Doordeweeks werkte mijn vader in Almelo en op vrijdagavond ging hij dan met de trein naar zijn ‘vrouwje’. Ze genoten van elkaar. Het is voor mijn vader de tweede keer in zijn leven dat hij iemand moet verliezen waar hij veel van houdt. Ik heb het dan over zijn moeder.

Mijn vader heeft jarenlang voor zijn moeder gezorgd en bleef bij haar wonen. Na het overlijden van mijn moeder, hebben wij altijd contact met elkaar gehouden. Mijn kinderen zijn echt gek op Chris. De afgelopen jaren kom ik eigenlijk nooit meer bij hem thuis. Zijn huishouden was toen al geen gezonde leefomgeving voor hem, laat staan voor mijn kinderen. Ik heb hem gezegd dat dit de reden is dat ik liever niet meer bij hem kom. Dit betekende ook dat ik dus verder weinig zicht heb gehad op zijn leefsituatie de afgelopen jaren. In de weekenden kwam mijn vader regelmatig bij ons logeren.

Ik merkte eind vorig jaar dat zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid steeds verder achteruit gaat. Ik herinner mij een moment dat hij huilend aangaf dat het niet goed met hem gaat. Hij kon ook nauwelijks op zijn benen staan omdat hij te veel had gedronken. Het is dan eind 2023. In mijn beleving heeft het lang geduurd dat de hulpverlening voor mijn vader werd opgestart. Ik ben natuurlijk blij dat begin dit jaar de wijk-GGD betrokken is geraakt en dat de gemeente Almelo heeft geholpen om de zoi in zijn huis op te ruimen. Alleen dat betekende niet dat het beter met mijn vader ging. We moesten wachten op de intake bij de verslavingszorg. De onduidelijkheid en het wachten op het opstarten van de hulpverlening was voor mij echt ondraaglijk. In deze tussenperiode heb ik het contact met de hulpverlening gemist. Ik had behoefte aan tips en adviezen. Wat kan ik voor mijn vader betekenen? Ik wist het niet want ik ben toch ook geen hulpverlener?

In maart van dit jaar verslechtert de gezondheid van mijn vader. Mijn vader blijft drinken. Alles wat hij eet, houdt hij niet binnen. Uiteindelijk wordt mijn vader opgenomen in het ziekenhuis en is vanuit daar verder gaan herstellen binnen een opvanglocatie van de verslavingszorg.

“Anders kun je er eigenlijk vanuit gaan dat hij allemaal steken gaat laten vallen, want hij zorgt liever voor een ander dan voor zichzelf”

Ik ben blij dat mijn vader bij de opvanglocatie is zodat hij kan aansterken. Mijn vader staat open voor hulp en daar ben ik heel blij mee. Ik heb wel zorgen over wat er gebeurt als hij weer naar huis gaat. Je mag best weten dat ik hier de laatste tijd nachtmerries over heb gehad. Mijn vader vertelde dat hij het idee heeft om straks elk weekend bij mij te komen. Tenminste dat schijnt hij met zijn begeleider te hebben besproken. Ik vraag me af of dat de oplossing is voor mijn vader. Natuurlijk wil ik hem helpen maar ik ben bij wijze van spreken zijn moeder niet. Ik weet zelf ook niet wat wel goed zou zijn of wat hem zou helpen. Ik heb dit ook nog nooit meegemaakt. Ik ben heel blij dat zijn problemen nu worden aangepakt, maar het moet natuurlijk wel goed blijven gaan. Mijn vader helemaal de regie geven, werkt niet. *“Anders kun je er eigenlijk vanuit gaan dat hij allemaal steken gaat laten vallen, want hij zorgt liever voor een ander dan voor zichzelf.”*

Ik zou het mijn vader gunnen dat hij af en toe wat alcohol zou kunnen drinken, maar ik weet ook dat dit niet werkt bij hem. Tevens kan en wil ik hem niet in de gaten houden, dat vind ik niet mijn taak. Het gaat er nu meer over wat is het beste voor hem zodat hij zo lang mogelijk kan leven?

Professionele ondersteuning

Eind 2023 komt Chris in beeld bij de wijk-GGD. De woningbouwcorporatie meldt haar zorgen bij het Meldpunt Zorgwekkend Gedrag. De wijk-GGD neemt contact op met het wijkteam. De wijk-GGD gaat samen met een wijkcoach op huisbezoek. De woonkamer van Chris ligt bezaait met afval en de poezen van Chris doen overal hun behoefte. De woning van Chris wordt gereinigd en Chris wordt aangemeld voor dagbesteding. Hij meldt zich zelf aan bij de verslavingszorg voor een intakegesprek. De ambulante begeleider en een wijkcoach vertellen ieder vanuit hun eigen perspectief hoe zij terugkijken op het leven van Chris en hoe de professionele ondersteuning rekening houdt met het levensverhaal van Chris.

Perspectief van Manon, ambulante begeleider

Mijn naam is Manon en ik ben sinds een aantal maanden betrokken bij Chris. Ik werk voor de verslavingszorg en ben ambulante begeleider. Als ik terugkijk op het leven van Chris dan ik zijn alcoholgebruik pas echt problematisch geworden toen hij dat verkeersongeluk heeft gehad. Hierdoor kon hij niet meer werken en is ook zijn baan uiteindelijk kwijt geraakt. In het verleden waren er ook wel signalen van verslavingsgevoeligheid, dat heeft Chris mij verteld tijdens het intakegesprek. In mijn beleving is Chris langere tijd zorgmijndend geweest en heeft hij zijn alcoholverslaving altijd een beetje kunnen verbloemen. Hij heeft zijn familie ook voor een langere periode niet toegelaten in zijn huis. Zij wisten niet hoe slecht het met hem ging. Zijn familie had wel een vermoeden maar de ernst van de situatie was hen niet duidelijk. Op een gegeven moment lukte het zijn broer om letterlijk weer binnen te komen in zijn huis. Ik weet dat Chris via de woningbouwcorporatie in beeld is gekomen bij de wijk-GGD. Er is inmiddels een wijkcoach betrokken vanuit de gemeente en wij bieden vanuit de verslavingszorg woonbegeleiding aan.

“Wel heeft hij zijn trots en schaamte echt opzij moeten zetten”

Positieve ervaringen

Volgens mij heeft Chris momenteel positieve ervaringen met de hulpverlening. Chris is dan ook zelf gemotiveerd voor hulp. *“Wel heeft hij zijn trots en schaamte echt opzij moeten zetten.”* Zijn gezondheid ging ook zo hard achteruit dat hij kilo's is afgevallen. Ik denk dat dit voor Chris het kantelpunt is geweest om hulp te accepteren. Hij vindt het fijn om geholpen te worden. Dat maakte ook dat hij openstond voor een opname om lichamelijk goed aan te sterken en hij wil stoppen met drinken. Chris benoemt zelf dat zijn alcoholgebruik een probleem is. Hij merkt dat hij last ervaart in het dagelijks leven en wil dit niet meer. Hij wil werken aan zijn gezondheid. Het liefst gaat hij dan ook weer werken als hij thuis komt na zijn opname.

Als ambulante begeleider houd ik contact met de familie en Chris. We hebben een gezamenlijke appgroep aangemaakt. Persoonlijk heb ik geen contact gehad met de wijk-GGD, maar ik heb wel een overdracht gehad vanuit de gemeente. Ik schat wel in dat de wijk-GGD Chris een goede 'push' heeft gegeven dat hij perspectief ervaart. Zijn huis is voor hem opgeruimd en dat is voor hem geregeld. Lichamelijk kon Chris het al lang niet meer aan. Ik had het opruimen van de woning als ambulante begeleider natuurlijk ook met de familie kunnen oppakken, maar dan had het weken, zo niet maanden geduurd. Daardoor was Chris nog verder in een neerwaartse spiraal terechtgekomen. Natuurlijk kun je dit niet helemaal op voorhand zeggen maar het opruimen en schoonmaken van de woning zijn voor Chris mooie stappen richting herstel. Er viel letterlijk een last van zijn schouders.

Eigen regie

Vanuit mijn rol als ambulante begeleider doe ik eigenlijk alles in overleg met Chris. Dit kan Chris ook aan, want hij staat open voor hulp. Hij kan ook duidelijk aangeven wat hij wel wil en niet wil. Deze vorm van begeleiding is hem niet opgelegd. Chris heeft zeker weer zijn regie teruggepakt over zijn leven. De aankomende maand zal hij nog hulp nodig hebben om echt te herstellen zodat hij weer naar huis kan. Ik heb er alle vertrouwen in dat het Chris gaat lukken.

“Echt blijven luisteren...wat zegt deze cliënt nu eigenlijk?”

Kwetsbaarheid

Ik heb bij Chris gemerkt, hoe belangrijk het is om echt naast de cliënt te gaan staan en te achterhalen wat de intrinsieke motivatie is om te veranderen. *“Echt blijven luisteren...wat zegt deze cliënt nu eigenlijk?”* Als het dan lukt om hierbij aan te sluiten, dan maken mensen stappen. Dit zie ik bij Chris. Ik weet dat je als professional de neiging kan hebben om de regie over te nemen van cliënten. Alleen ben ik ook van mening dat als je echt luistert, je er achter komt wat iemand wil of wat hij wil bereiken. En ja, het mag wat langer duren en dan heb je als professional ook een lange adem nodig. Soms in gedachten ben ik er al als professional, maar heeft de cliënt meer tijd nodig. Dat is voor mij echt een uitdaging. Als ik nu naar Chris kijk, is hij nu gemotiveerd. Het blijft in mijn beleving altijd ingewikkeld als iemand nog niet zo ver is. Of wanneer een behandeling niet slaagt om welke reden dan ook. Je hoopt dan als professional dat je dan iets kan bijsturen in het belang van de cliënt. Het is en blijft maatwerk.

Perspectief van Roos, wijkcoach gemeente Almelo

Mijn naam is Roos en wij zijn vanuit de gemeente Almelo sinds eind 2023 betrokken bij deze meneer, Chris. Wij ontvingen vanuit de GGD een melding dat het niet goed met Chris gaat. In januari van dit jaar hebben wij samen met de wijk-GGD kennis gemaakt met Chris. Vanuit onze rol als wijkcoaches was het ontzettend prettig dat er op voorhand al een aantal praktische zaken waren opgepakt door de wijk-GGD. De woning van Chris is gereinigd en Chris is aangemeld voor dagbesteding. Er is geregeld dat hij twee uur in de week ambulante woonbegeleiding krijgt.

Vanuit mijn perspectief gezien, gaat het al sinds 2021 niet goed met Chris. Het gaat bergafwaarts. Chris heeft een ongeluk gehad en is aangereden. Zijn lichamelijke gezondheid gaat achteruit en het lukt hem niet meer om te werken. Chris heeft een periode in de ziektewet gezeten en is uiteindelijk uit dienst gegaan. Hij heeft altijd meer dan vijftig uur gewerkt. Dat is mijn inziens ook echt niet meer haalbaar voor Chris.

Chris komt uit een grote familie. Het is voor mij niet helemaal duidelijk of hij in de periode dat hij een ongeluk kreeg, hulp kon krijgen van zijn familie. Wat ik weet was er regelmatig sprake van miscommunicatie onderling. Hij heeft een bonusdochter die verder weg woont. Zijn grote liefde, de moeder van de bonusdochter van Chris, is in 2019 overleden. Als je deze gebeurtenissen allemaal bij elkaar optelt, zijn er veel factoren geweest die hebben gemaakt dat Chris volledig uit balans is geraakt.

Grip verliezen

Chris is door alle gebeurtenissen mogelijk aan de drank geraakt. Het lukt hem niet meer om zijn woning schoon te maken en hij slaapt op de bank. Voordat wij als gemeente betrokken waren, is Chris nooit eerder in beeld geweest bij de gemeente. Hij had financieel blijkbaar ook wat problemen en hiervoor hebben we een coach ingeschakeld. Die ondersteuner heeft hem geholpen om een betalingsregeling te treffen met de woningbouwcorporatie in verband met een huurachterstand.

“Het zijn geen echte zorgmijders, maar mensen die nog niet weten dat ze echt problemen hebben.”

Ervaring Wijk GGD

Ik heb als wijkcoach positieve ervaringen met de inzet van de wijk-GGD. Het is een beetje bemoeizorg achtig. Chris is dus iemand die geen echte zorgmijder is, maar hij wist nog niet dat hij echt problemen had. De laagdrempeligheid vind ik gewoon zo mooi. Het feit dat de wijk-GGD niet van de gemeente is, hierdoor heb ik juist het idee dat dit ervoor zorgt dat mensen zoals Chris ondersteuning toelaten. Het klinkt misschien een beetje oneerbiedig, maar ze hoeven ook nog niets. Het gaat er meer over hoe het met je gaat als persoon en of de wijk-GGD hier iets in kan betekenen. Als het maar het plan is van de mensen zelf. Dit is gewoon anders in mijn functie als wijkcoach. Vaak hebben mensen al jarenlang hulpverlening gehad en hebben deze mensen het vertrouwen helemaal opgegeven. Ze zijn er dan wel een beetje klaar mee met al die instanties. Dan is het mooi als een externe partij, zoals de wijk-GGD, laagdrempelige hulp kan aanbieden. Hoe mooi is dat? Ik weet natuurlijk niet hoe de mensen die zelf ervaren, maar ik verwacht dat ze deze manier van werken als prettig ervaren.

“Dan is van vandaag op morgen die regie natuurlijk niet meteen weer terug.”

Eigen regie

Je kunt je afvragen bij mensen zoals Chris in hoeverre ze nog in staat zijn om regie over hun eigen leven te voeren. Ik weet dat dit in elke casus anders is maar als je naar Chris kijkt dan zie ik wel iemand die beperkt is en dat hij echt wel iemand nodig heeft gehad. Juist om hem de regie weer terug te kunnen geven. We moeten ons als maatschappij wel realiseren dat we met elkaar te maken hebben met forse, complexe problematiek die niet van vandaag op morgen is opgelost. Dus dan is de regie ook niet meteen weer bij de mensen terug zoals Chris.

“Het ene moment hebben ze iets nodig, het ander moment zeggen ze: ik kan het zelf wel.”

Wat een voordeel bij Chris is, dat hij open staat voor hulpverlening en dat hij erkent dat het toch niet helemaal goed met hem gaat. Ik hoop dat hij zichzelf ook de tijd geeft en blijft inzien dat hij hulp nodig heeft en daar achter blijft staan. Ik merk dat dit voor ons als professionals soms ingewikkeld is om dat deze doelgroep soms alle kanten op gaat. *“Het ene moment hebben ze iets nodig, het andere moment zeggen ze: ik kan het wel alleen.”* Het ene moment zijn mensen zoals Chris gemotiveerd en dan weer niet en kan zelfs per dag wisselend zijn. Ik merk dat dit ook moeilijk is voor ambulante begeleiders die ondersteuning aanbieden. Zij krijgen een opdracht vanuit de gemeente mee dat er gewerkt wordt aan doelen. Het kan niet anders dan dat je dan als ambulante begeleider meer druk ervaart en ook meer verwacht van de mensen.

Als ik terugkijk op het leven van Chris, zie ik dat Chris schaamte ervaart voor de situatie waarin hij is terechtgekomen. Mijn collega heeft alleen de woonkamer van Chris gezien, maar dit was voldoende om te begrijpen hoe mogelijk de andere ruimtes er uit zagen. Wanneer wij als wijkteam in beeld komen bij mensen, is er altijd al sprake van een groot probleem. De mensen zoals Chris moeten dan een eigen bijdrage betalen. Ik vind het een minimaal bedrag, maar voor deze mensen is dit echt heftig. Wij hebben een indicatie nodig om ons werk te kunnen doen en dit is wel anders dan bij de wijk-GGD. Ik vind het een mooie samenwerking. Zij doen voor ons als wijkcoaches het voorwerk en zorgen dat er contact met de gemeente wordt gezocht. Er wordt dan in afstemming met elkaar de juiste zorginstantie ingezet. Ik denk dat dit voornamelijk ook voor de mensen zelf veel oplevert. En als je dan weer kijkt naar Chris, dan ging het echt om aansluiten en contact met hem maken. Niet oordelen en adviseren. Wat je er dan mee doet, is aan jou. Mensen voelen zich hierdoor serieus genomen.

“Een soort van vinger aan de pols.”

Om een inschatting te maken wat een cliënt nodig heeft, hebben wij als wijkcoach anderhalf uur de tijd. Dat is te weinig om problemen om problemen van mensen echt goed in beeld te krijgen. Binnen het wijkteam hebben we laatst gesproken over hoe mooi het toch zou zijn als we vanuit de gemeente eerst zelf kunnen kijken bij de mensen thuis en dan pas te beslissen of er een indicatie nodig is. Heel laagdrempelig en een indicatie stellen kan dan altijd nog. Ook zou ik het als wijkcoach mooi vinden als we mensen zoals Chris een nazorgtraject kunnen aanbieden. Om ze een periode op afstand te volgen en te monitoren zolang de beschikking loopt. *“Een soort van vinger aan de pols.”* Ik verwacht dat dit helpend is en mensen zich hierdoor serieus genomen voelen.

Levenslooppportret Dirk

*“Vooral toen mijn vader overleed,
was het hek van de dam.”*

Karlijn, de oudere zus van Dirk

Achtergrondinformatie

Dirk is bijna dertig en woont bij zijn moeder in huis binnen de gemeente Almelo. Hij zit voornamelijk in zijn eentje boven op zijn slaapkamer. De moeder van Dirk ontvangt al jarenlang zorg en ondersteuning vanuit instanties. Zij is bekend met psychische klachten en er komt wekelijks een ambulante begeleider bij haar op huisbezoek. Dirk komt in beeld bij de gemeente in verband met een melding bij Veilig Thuis Twente. Dirk is zelf niet bekend bij de gemeente en de wijk-GGD wordt ingeschakeld. Kim vertelt vanuit haar perspectief hoe zij terugkijkt op het leven van haar broer Dirk en hoe professionele ondersteuning wordt ervaren.

Een levensloopverhaal vanuit het perspectief van een naaste

Het verhaal van Karlijn, de oudere zus van Dirk:

“Hij heeft eigenlijk ook nog een eerlijke kans in het leven.”

Dirk is bijna dertig en woont bij zijn moeder in huis binnen de gemeente Almelo. Hij zit voornamelijk in zijn eentje boven op zijn slaapkamer. De moeder van Dirk ontvangt al jarenlang zorg en ondersteuning vanuit instanties. Zij is bekend met psychische klachten en er komt wekelijks een ambulante begeleider bij haar op huisbezoek. Karlijn, de oudere zus van Dirk, woont samen met haar man en drie kinderen ook binnen de gemeente Almelo. Eén van haar kinderen heeft extra zorg en begeleiding nodig. Karlijn werkt hard en is niet op haar mondje gevallen en zegt wat ze denkt. *“Ik lijk wat dat betreft echt op mijn oma, die was ook pittig.”* Haar broer Dirk komt in beeld bij de gemeente in verband met een melding bij Veilig Thuis Twente. Er blijkt sprake te zijn van huiselijk geweld in de thuissituatie. Dirk is zelf niet bekend bij de gemeente en vanwege de melding wordt er vanuit Veilig Thuis Twente de wijk-GGD ingeschakeld. Karlijn vertelt vanuit haar perspectief hoe zij terugkijkt op het leven van haar broer Dirk en hoe professionele ondersteuning wordt ervaren.

Het perspectief van Karlijn, de zus van Dirk

Mijn naam is Karlijn. Ik ben de oudere zus van Dirk. Dirk is bijna dertig en woont sinds een half jaar binnen een maatschappelijke opvang in Almelo. Hiervoor woonde Dirk bij mijn moeder in huis. Ik vertel zijn levensverhaal en hoe ik het beleefd heb als zijn zus. Dirk en ik groeien samen op in een liefdevol gezin bij mijn ouders. Er zijn geen bijzonderheden te vermelden over zijn basisschoolperiode. Dirk was wel gek op voetbal en is ook een langere tijd best wel fanatiek hierin geweest. Dirk was jammer genoeg niet alleen gek op voetbal, maar hield ook van computerspelletjes. Dit deed hij de hele dag.

Terugkijken

Als ik terugkijk op het leven van Dirk, is hij in mijn beleving doorgeslagen in het spelen van computerspelletjes rond zijn twaalfde. Ik vond dat hij hier obsessief mee bezig was en hij ging nauwelijks naar school. Uiteindelijk ging hij vanaf zijn zeventiende helemaal niet meer naar school. Dirk werkte niet en had verder

geen inkomen om voor zichzelf te zorgen. Hij leefde een totaal ander leven dan ik. Ik was juist altijd druk met school en werkte ernaast.

Kwetsbaar

Wanneer Dirk een jaar of acht is, doet mijn moeder meerdere zelfmoordpogingen. Hierdoor is zij vaak opgenomen geweest. Mijn vader en ik hebben toen instanties voor mijn moeder ingeschakeld om haar te kunnen helpen. Ik kan niet goed inschatten of de zorgen over mijn moeder voor Dirk een ‘trigger’ zijn geweest en dat het hierdoor niet goed met hem ging. In mijn beleving was Dirk altijd al intensief aan het gamen. In de periodes dat mijn moeder dan werd opgenomen, ging ik altijd naar school en deed mijn eigen dingen. Dirk deed ook zijn ding, maar die bleef voornamelijk thuis. Door zijn afwezigheid op de middelbare school, wordt leerplicht ingeschakeld maar daar bleef het dan ook bij. Dirk heeft dus geen startkwalificatie, helemaal niets.

Op zijn kamer

Ik kan me nog goed herinneren dat ik als zus zijn bordje met eten naar hem toe moest brengen als hij op zijn kamer zat. Hij kwam ook niet uit zichzelf naar beneden om te eten of eten op te halen. Ik moest tegen Dirk zeggen dat hij moest gaan douchen of dat hij nu maar een keer schone kleren aan moest trekken. Misschien een beetje gemeen maar ik heb vaak gezegd: *“Als je nu niet naar school gaat, dan maak ik je hele computer kapot.”* Ik zorgde er dan voor dat hij geen internet had waar hij gebruik van kon maken. Dan ging Dirk wel dingen doen, alleen was dat dan maar tijdelijk.

Ik vind dat mijn vader echt heeft geprobeerd om Dirk te helpen, in ieder geval een goed en normaal leven te laten leiden. Mijn moeder is ook niet de slimste en labiel. Daar kon je ook niet iets van verwachten. Dirk wilde gewoon niet en mijn ouders lukte het niet om Dirk in beweging te krijgen en lieten hem. Ik schat in dat mijn vader op een gegeven moment heeft gedacht dat het toch geen zin had. Misschien een beetje gemeen om te zeggen maar ik denk dat het ook meespeelt dat Dirk een lager IQ heeft of een misschien wel een bepaalde stoornis heeft waardoor het hem niet lukt. Voor zover ik weet, is hier in het verleden niet iets mee gedaan. Wanneer Dirk zelf een jaar of twintig is, ga ik op mezelf wonen en krijg dan ook steeds minder mee hoe het met Dirk gaat.

“Vooral toen mijn vader overleed....was het hek van de dam.”

Onze vader is vier jaar geleden overleden. Dirk praat niet over zijn gevoelens. Hij stond daar ook niet voor open om met mij hierover te praten. Op het sterfbed van mijn vader, maakte Dirk zich meer druk om wie zijn eten toch zou betalen. Ik was druk bezig met het regelen van de crematie van mijn vader en afscheid van hem te nemen. Ik wist niet dat Dirk vanaf dat moment alles financieel regelt voor mijn moeder thuis.

Twee jaar geleden liet mijn moeder mij een brief lezen waarin stond dat zij haar koopwoning moest verlaten. Achteraf blijkt nu dat Dirk alle inkomsten vergokt heeft en nooit rekeningen heeft betaald. Toen werd pas duidelijk dat hij helemaal niets betaalde en jarenlang al het geld van mijn ouders had vergokt. Dirk had dus blijkbaar een gokverslaving. Het is mij gelukt om voor mijn moeder betalingsregelingen te treffen en mijn man en ik zorgden ervoor dat mijn moeder een bewindvoerder krijgt. Vanaf dat moment ging het in ieder geval met mijn moeder beter.

“Hij moest daar dan wel weg. Dat is misschien wel heel treurig, maar aan de andere kant....er ging wel een leven voor hem open.”

Instanties

Voor Dirk is er nooit hulpverlening in de thuissituatie geweest. Voor mijn moeder kwam al jarenlang een begeleidende instantie om met haar in gesprek te gaan vanwege haar psychische klachten. Vorig jaar viel mijn moeder veel kilo's af, veranderde haar gedrag en werd ze somber en depressief. Het moet die instanties ook zijn opgevallen. Mijn moeder deed opnieuw zelfmoordpogingen.

Wat ik ingewikkeld vind, is dat instanties bij mijn moeder thuis kwamen maar dat er blijkbaar geen alarmbellen zijn gaan rinkelen. Mijn moeder vertelde wel dat de rekeningen niet werden betaald. Ik denk dat een begeleidende instantie of iets daar wel iets beter bovenop had mogen zitten. We wisten niet dat hij haar ook fysiek mishandelde. Ze wilde Dirk wel de deur uit zetten maar ze durfde niet. Nu achteraf vind ik het nog steeds gek dat niemand van de instanties heeft gezien wat er bij mijn moeder en Dirk thuis afspeelde.

Eind 2023 belt de buurvrouw van mijn moeder naar Veilig Thuis Twente. Of ze dit via de begeleidende instantie van mijn moeder heeft gespeeld, weet ik niet. Toen de buurvrouw zag dat er iemand van de wijk-GGD bij mijn moeder thuis kwam, heeft zij mij gebeld. Het leek de buurvrouw verstandig dat ik naar het huis van mijn moeder zou gaan. Mijn moeder durfde mij niet te vertellen wat er thuis afspeelde want ze wilde niet dat het tussen haar en Dirk zou escaleren.

Escalatie

Ik vind het stoer van mijn moeder dat ze pogingen heeft gedaan om Dirk het huis uit te krijgen. Met de voordeur open zei ze tegen Dirk dat hij weg moest gaan. Dirk lachte mijn moeder gewoon uit en wilde niet het huis verlaten, maar gelukkig hebben de burens dit gezien en gehoord. Toen de wijk-GGD bij mijn moeder en Dirk thuis was, deed Dirk alsof er niets aan de hand was. Mijn moeder en ik wilden hem uit huis krijgen. De wijk-GGD wilde het liefst begeleiding voor Dirk regelen in de thuissituatie vanwege al die lange wachtlijsten maar uiteindelijk heeft zij wel doorgepakt en werd voor hem een woonplek geregeld. Hij kon naar een opvanglocatie binnen de gemeente Almelo.

Eigen plek

Dirk heeft sinds een half jaar zijn eigen woonplek. Ik ben blij dat de wijk-GGD de ondersteuning op gang heeft gebracht. Toch jammer dat dit zo lang heeft moeten duren. In eerste instantie hebben Dirk en ik nog wel een beetje contact met elkaar gehouden. Vooral als hij geen geld heeft, weet hij me te vinden. Geld geef ik niet, maar kleding of eten wel. Hij beloofde om op de verjaardag van één van mijn kinderen te komen. Hij is niet verschenen. In de afgelopen jaren is hij in totaal twee keer bij mij thuis geweest. Het contact met Dirk is dus nu wel verwaterd. Een tweetal maanden geleden heb ik Dirk nog een appje gestuurd, maar geen reactie gehad. Ik verwacht dat hij boos is want mijn moeder heeft nu dus wel heel duidelijk aangegeven dat ze Dirk niet meer thuis wil hebben.

Signalen

Terugkijkend snap ik zelf als zus nog steeds niet goed hoe het zo ver heeft kunnen komen. Of mijn moeder hield gewoon haar mond dicht, maar aan de andere kant waren er voldoende instanties betrokken die iets hadden kunnen weten. Ik had het Dirk wel gegund dat instanties er meer bovenop hadden gezeten of geprobeerd hadden om met mijn broertje in gesprek te gaan. Ondanks het feit dat Dirk een volwassen vent is. Het klopt gewoon niet als iemand de hele dag boven zit te computeren. Ook voor hem was dit een ongezonde situatie. Hij had totaal geen leven. Dirk hoorde uit huis te gaan om te werken of om vrienden te maken.

“Hij heeft eigenlijk ook nog een eerlijke kans op het leven.”

Kantelpunt

Hoe dubbel ook, ik denk dat het moment dat Dirk het huis van mijn moeder verliet, een belangrijk kantelpunt is in zijn leven. Het is dan misschien wel treurig, maar aan de andere kant gaat er een wereld voor hem open. Dirk werkt nu bij een bedrijf in Almelo. Dat is voor hem een grote verandering maar anders kan hij de huur van zijn kamer ook niet betalen. Werken is gezond voor Dirk en ik denk dat het hem ook helpt. Hierdoor komt Dirk weer onder de mensen en leert hij van zijn begeleider hoe hij met geld om kan gaan. Hij moet zelf zijn boodschappen regelen. Iedereen moet werken. Als Dirk het niet doet, staat hij gewoon op straat. Dirk krijg nu de ondersteuning die hij nodig heeft.

Op dit moment heb ik geen idee hoe het echt met Dirk gaat en voor hetzelfde geldt staat hij op straat. We hebben geen contact. Dirk zal nog wel boos zijn op mijn moeder en mij omdat hij het huis uit is gezet. Het is verdrietig eigenlijk, maar: *“Hij heeft eigenlijk ook nog een eerlijke kans op het leven.”* Ik ga er eigenlijk ook een beetje vanuit dat als het niet goed met Dirk zou gaan, ik dit wel van instanties zou horen. Toch?